

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1916.

Leto XVII.

Pomladni motivi.

.....

Narodna.

Sij nam, solnce, na zemljó,
na rjavo širno polje,
na zelene, temne gozde
in na cvetne travnike!

Ej, na polju zlato žito,
v tihem gozdu hladna senca
in na travniku cvetice . . .

Žito bo konjič moj zobal,
z njim jaz pojdem v daljno dalj,
rad bi otca poiskal.

Cvetk bi lepih mu nabral
in v zatišju gozdne sence
pletel bi mu sveže vence
otcu, hej — junaku!

Ptički pojejo . . .

Zdaj smo tu; s pomladjo smo prišli'
naša pesem prek vseh polj doni :
Ej, tam daleč — solnce sije,
tu se vroča bitka bije . . .
Zdaj se, pesmi, oglasite,
zdaj se, solze, posušite!
Mi prinašamo miru,
vam najboljšega daru!
Belo cvetko v kljunčku malem
od zelenih, daljnih palm . . .

Na okencu.

Beli dom. Raz tiha okna
rdeči nageljčki visé,
mali lončki z rožmarinom
tam na okencu stojé . . .
Dekle vode jim priliva:
„Ve povejte, cvetke, vsaj,
ve povejte po pravici,
bo li vrnil se še kdaj? . . .“

Naglji.

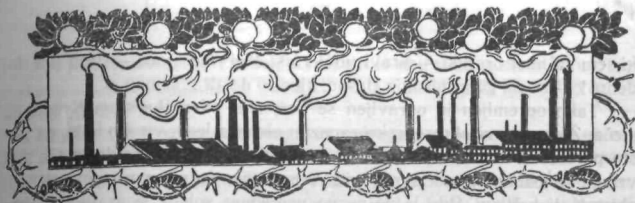
Kaj da zveneli so naglji,
tvojega okenca kras,
da so povesili vejice
v svetli pomladni čas?

Naglji - ljubljenci slutijo:
Fant je šel v tuji kraj,
daleč, tam daleč počiva,
več ne pride nazaj . . .

Večer.

Tih večer na zemljo gre,
ves otožen, tih večer . . .
Glej, srcé:
Sama žalost brez mejé!
Vsa prostrana so nebesa;
bleda zvezda milost lije,
v noč od listov rosa pada:
solza z mojega očesa! . . .

Davorinov.

FEDOR:

Škrat v Krimu.

aš barjanski čudak — Kosov Matevž — živi v vasici Hauptmanicah.

Malodane ustrašimo se močno brkatega in bradatega moža, če ga ugledamo pred njegovim polpodrtim domovjem; pomirimo se šele, ko začujemo iz njegovih ust prijazen »dober dan« in vidimo, da se mu nabira zarasteno lice v prijazne gube. Ako nismo ravno preveč ošabni, se nam nudi ugodna prilika, da se dodobra razgovorimo. Matevž je že take narave, da rad veliko govori in je vesel, če ga kdo utegne poslušati. Naj že takoj sedaj omenim, da ravno zaradi te svoje lastnosti naš znanec pri Barjanih ne uživa tistega spoštovanja, ki se poštenemu človeku spodobi. Da, še več! Zlobni jeziki trde, da se v čestitljivi Matevževi glavi vrti eno kolesce preveč — oziroma premalo — kar je časih vseeno.

Mi takim in enakim obrekovalcem ne verjamemo; sama škodoželjnost jih je. Zato se z Matevžem zaupno pomenkujemo. Marsikaj zanimivega nam ve povedati zgovorni pripovedovalec; slednjič pogleda parkrat tja proti mogočnemu Krimu, se namuzne in vpraša: »Ali vam je to znano, da so v Krimu videli že samega hudobca ali škrata?«

»Škrat — bognasvaruj! Nič še nismo slišali o tem.«

Matevž se zadovoljen odkašlja in iznova zastavi besedo:

Pred kakimi petimi leti je bilo. Sneg je baš skopnel, in travniki so ozeleneli. Kukavica in škrjanec sta že pela; Velika noč je bila pred durmi. Tisti čas torej jamejo hauptmanški otročaji siliti vame, naj jim naredim butare, da jih na Cvetno nedeljo poneso v cerkev. Kar nehali so me dražiti in mi nagajati in sladki so postali. »No,« si mislim, »saj vendar niste tako jako hudobni — pa naj bo!« Obljubim jim butare. Ampak saj veste, za lepo butaro je treba bršljana. Kje naj ga dobim na Barju? Po naših vrbah in jelšah se to lepo zelenje ne opleta. — Nič drugega mi ne kaže — neke nedelje popoldne se napotim v Ižance. S sabo vzamem veliko rdečo ruto, da povežem vanjo bršljan. Uro hodá daleč tudi nisem mogel iti razoglav, kakor sem doma; zato nataknem na glavo edino pokrivalo,

ki sem ga imel pri hiši — pravi turški fes. Moj rajnki oče — Bog jim daj dobro! — so mi ga prinesli iz Bosne, kjer so delali v šumah.

Tako opremljen in opravljen se pospnem blizu Podkraja Krimu na pleča. Že precej visoko sem, ko zapazim ob potu lepo, visoko hojo, na gosto porasteno z bršljanom. Takoj mi je všeč; splezam nanjo in tik pod vrhom se ustalim v močni rogovili. V naročju razgrnem ruto in pričnem obtrgavati bršljan. Bilo je že pozno popoldne; solnce je pravkar zahajalo, obsevalo s poslednjimi žarki drevesne vrhove in pozlatilo tudi mene.

Ko tako čepim in smučem bršljan, ves zatopljen v svoje delo, začujem neke stopinje. Pokukam doli skozi vejevje in vidim, da sopihata v hrib ženska in možak. Mirno obtrgavam naprej. Kar mi zadoni na uho prestrašen klic: »Jezus, Marija! Janez, ali ga vidiš?«

Sklonim se dol, da vidim tudi jaz, kakšno strašilo je stopilo onima dvema na pot. Napenjam si oči, a ne uzrem ničesar; pač pa zija dvoje preplašenih obrazov gor v hojo — vame, ki sem mirno sedel v rogovili! »Ali sem jaz kaka pošast,« pomislim, in jeza me pograbi. Da bi telebanoma strah nekoliko povečal, se s svojega sedeža vzravnam in zabrlizgam na vso moč skozi prste.

»Jej, jej, hudoba!« krikneta postavi pod mano in jo ubereta po hribu navzdol.

»Ha — ha — ha,« se smejem jaz in jima zažvižgam še parkrat v slovo. Nato sedem zopet in kmalu imam ruto polno. Mračilo se je že, ko se odpravim proti domu.

Minilo je nekaj časa. Ne da bi se bahal — lepših butar od mojih na Cvetno nedeljo ni bilo videti v cerkvi. Prišla je Velika noč.

Na velikonočni ponedeljek popoldne zavijem k »Jaki« na požirek pijače. Kmalu za menoj jo primaha v izbo Kovačev Andrejec iz Strahomera. Ko prijateljsko pijeva skupaj, mi bolj potihoma zašepeče na uho: »Ali že veš, Matevž, da v Krimu gospodari hudobec?« — Jaz ga debelo pogledam in samo povprašam, če mu morda vino prehudo ne stopa v glavo. — »Misliš, da me par kozarcev Jakove kisline že upijani?« se razjezi Andrejec. »Le poslušaj. Držajev Janez iz Podkraja in njegova žena Urša gresta tiste dni pred Cvetno nedeljo v Krim po drv. Kar sapo jima zapre, ko ugledata na visoki hoji škrate. Rdeče hlače in rdečo čepico je imel ter brado do pasu. Opazi ju; srdit silno zažvižga in se zaguglje na hoji do tal. Janez in Urša zbežita; šele, ko dospeta v dolino, poneha strašno žvižganje.«

Andrejec dokonča svojo povest, jaz pa prasnem v smeh.

»Kaj se grohotaš?« me posvari. »Ali ne verjameš, da je res, kar sem povedal?«

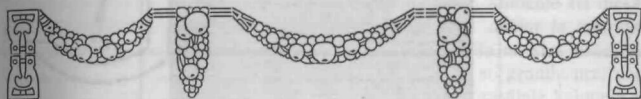
»To se ve, da je res. Jaz celo za škratovo ime vem. Za Kosa Matevža se piše spak, ki je tako hudo prestrašil vas Izance.«

Nato pojasnim začudenemu Andrejcu, kako in kaj. Prav pošteno sva se tisto popoldne smejala oba pri »Jaki.«

Ko je Držajev Janez zvedel, pred kom je ubiral pete, ga je bilo v početku malo sram. Ljudje so postajali vedno nadležnejši in vedno hujše šale so uganjali z njim.

Naposled si je siromak pomagal iz zadrege z zvijačo, skovano na račun resnice in v škodo svoje dobre zakonske polovice.

»Pravzaprav,« se je moško odrezal vsakemu radovednežu, »sem jaz takrat prav dobro vedel, da tisti v hoji ni nihče drugi kot Kosov Matevž iz Hauptmanic. Tako je! Toda moja žena Urša ni bila istih misli. Zakričala je in zbežala. Jaz sem stekel za njo, ampak samo zato, da bi ji pojasnil zmoto. Kaj hočemo, jako se ji je mudilo v dolino, in pri najboljši volji je nisem mogel dohajati. Bojazljiva ženska je hud križ božji, tako vam povem!«

Sirota na materinem grobu.

*Po svetu moram danes, draga mati,
ko s snegom mede spet vihar tuleč;
doma se huda mačeha košati
in mene videti ne mara več!*

*Očetu, ki tako me rad imel je,
pa jaz sem zdaj na svetu zadnja stvar,
v gostilnice zahajati začel je,
s kletvino pozno vrača se vsekdar.*

*Oj, mama, draga moja, zlata mama,
naj tudi jaz za tabo priti smem!
Kam neizkušena sirota sama
podati hočem zdaj se v mrazu tem?!* —

*Tako uboga deklica vzdihuje,
solzé grob materini ji kropé;
dobrotni Bog pa njene vzdihé čuje
in dvigne k materi dušico nje. —*

Fr. Rojec.

Nada moli za brata.

Ljubi Bogec moj,
tu otrok sem Tvoj;
čuj molitev mojo!

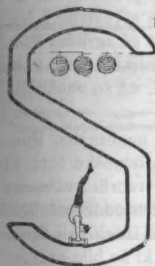
Bratca, prosim Te,
ki od doma daleč je,
Ti privedi mi nazaj!

Hvalo z mamó Ti
pela bom vse dni,
zláti Bogec moj!

Antonija Germkova.

Vojevanje v starem veku.

tavbe starih narodov, njih templji, mostovi, piramide in ceste so še za današnje čase občudovanja vredne zgradbe, toda izvesti je bilo mogoče vse te velikan-ske stvore potom brezobzirnega izrabljanja nešteti-h človeških rok.

O stavbi Keopsove piramide v Egiptu poroča zgodovinar Herodot, da je donášalo desetkrat deset-tisoč mož v službi kralja Keopa kamenje tri mesece od kamenolomov do reke Nila, dočim je spravljalo kamenje na drugi strani reke Nila na stavbišče prav toliko mož. Te množice sužnjev so gradile prej deset let cesto, ki so potem po njej spravljale kamenje tja.

V plovstvu pa nekdanji ljudje dolgo niso znali izrabiti vodne sile in vetra, marveč so plovili svoje ladje le z veslanjem. Stoletja je nadomešal človek s svojim delom današnje gonilne stroje.

Enako, kakor je bilo preprosto človeško gospodarstvo v tistih dobah, je bila enostavna tudi vojna tehnika. Konrad Matschoß, zgodovinar društva nemških inženirjev, je omenjal v nekem slavnostnem govoru v monakovskem muzeju za prirodoznanstvo tudi vojno tehniko¹ starih prebivalcev zemlje.

Prvi veliki zgodovinski narodi so imeli že precej razvito vojno tehniko. Stare asirske stenske table nam predočujejo oblegovalne stroje, metala in naskakovalne stolpe, ki jim je streglo na stotine ljudi. Ko se je sirakuški Dioniz vojeval proti Kartazanom, je nasvetoval metalne topove. Povabil je vse inženirje v Sirakuze, in ti so po skupnem posveto-vanju osnovali načrt za prve topove starega veka, ki so metali krogle z napeto zvitim protjem.

Nenavadno hitro tehniško vojno oboroževanje, ki je značilno za vojno tehniko v starem veku, opisuje slavnj zgodovinar Mommsen v svoji rimski zgodovini: »Rimska vojska je stala pred Kartagino (v severni Afriki). Oblegovalci so zahtevali popolno razoroženje. Ves vojni material, vse orožje v zasebni posesti, 3000 metalnih topov in 260.000 popolnih vojaških oprem so izročili Rimljanom. Potem so zahtevali, da se mesto poruši in ustanovi nova naselbina petnajst kilometrov vstran od morja. Mesta, ki se ni imelo s čim braniti, se je lotil obup. Rimljani so čakali, misleč, da se bo mesto vdalo. Meščani so pa porabili ta čas v to,

¹ Vojna tehnika — način vojevanja.

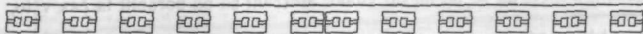
da so obnovili in uredili vse tehniške bojne pomočke. Noč in dan so delali vsi, mladi in stari, ženske in moški, zopet nove stroje in popravljali stare. Da so dobili lesa in kovin, so podrli javna poslopja. Žene so si ostrigle lase, da so dobili potrebne kite za metalne stroje; v neverjetno kratkem času so uredili zidovje, in moške so bili pripravljene za obrambo.»

Rimljani so bili od nekdanj največji mojstri v gradnji cest. Nobene dežele niso smatrali za osvojene, če ni bila zavarovana s cestami. Nad 76.000 kilometrov tudi tehniško čudovito dovršenih cest so zgradili Rimljani, in sicer so ta dela dovršile v prvi vrsti rimske vojske, pota, ki so deloma služila tisočletja prometu. O teh cestah so rekli, da so enake zapuščenemu zidu.

Za izvedbo takih nalog je bila potrebna primerna naobrazba. Rimske vojske so imele za vlade rimskih cesarjev posebne tehniške čete, ki so oskrbovale vojne stroje in orožje. Tehniške čete so tvorili večinoma poklicni rokodelci. Tesarji, kolarji, kovači so bili jedro teh oddelkov. Razentega so bili pri teh oddelkih še strokovnjaki, ki so izdelovali ščite, loke in puščice ter metalne krogle. Razen tehniških šol, ki so bile urejene pri teh oddelkih vojske, so ustanavljali rimski cesarji po vsej državi cesarske tvornice za orožje. Delavci v teh tvornicah so imeli posebne pravice. Oproščeni so bili vseh uradnih bremen, češ, da potrebujejo več miru, da se priučijo umetnosti. Tukaj so naštetih tudi stavbni umetniki, kovinolvci in mehaniki. Naročeno jim je bilo, da se sami dalje izobrazujejo ter da vzgoje poraben naraščaj. Moške, ki so delali v tvornicah za orožje, so živeli vsi v vojaški urejenosti. Imeli so svojo službeno dobo, in so ravnali z njimi kakor z vojaki. Ko so doslužili, so skrbeli zanje po možnosti. Kot znak svoje službe so nosili po tedanjem običaju vžgan znak na roki kakor rekruti.

Toda vkljub temu je bila ta vojna tehnika preprosta. Kakor ladje, tako so tudi vsi oblegovalni stroji koncem konca dovedli bojevanje do spopada moštva z moštvom. V berlinski orožarni so vzorci starih topov, ki jih je sestavil stotnik Schramm. Streljali so z njimi tako, da so navijali živalske kite, in prožnost navitih kit je metala potem predmete na sovražnika. Izstreljavali so puščice, kamenite in svinčene krogle; nesli so topovi največ 370 metrov daleč, kar je bilo za tiste čase naravnost občudovanja vredno. Toda vse to orodje so opravljali ljudje, ki je njih sila utrudljiva. Električne pare, smodnika še takrat niso poznali. Stroje je bilo treba z velikim naporom napenjati sproti, da so jih potem zopet izprožili. Prav mnogo ljudi so v prejšnjih vojnah rabili torej samo za taka dela.

Dandanes je vse to seveda popolnoma drugače. Dovolj dokazov nam daje sedanja vojna.

PRILOGA ZVONČKU

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi »Helenina otročička« po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

UVOD.

ljubi otročički! Knjigo, ki vam iz nje mislim pripovedovati, je spisal v angleškem jeziku sloveči ameriški pisatelj John (beri: Džon) Habberton, in seveda sta tudi mala naša dva junaka Američana, pa jima zato pustimo kajpak njuni ameriški imeni: Bob in Tedi.

Bob in Tedi sta bratca; prvi ima pet let, Tedi šele tri leta. Jako sta srečna, ker imata imovitega očeta in blago mater.

Toda — saj sami veste, kako je: naj vas imajo starši še tako radi, često le izgubijo potrpljenje z vami; in najbrže je čul tudi že vsak od vas, kako je njegova mamica kdaj iz vsega srca zavzdihnila: »O, da bi mi vas Bog le nekaj dni vzel z glave, in bi se tudi jaz enkrat malo oddahnila!« Saj ni treba, da ste Bog ve kaki hudobneži; vaš krik in vrišč je pač tak, da odraslim pretrese vse živce; posebno ubogim mamicam, ki imajo ves dan opravka z vami.

No, bogati ljudje si na svetu lahko skoro vsega privoščijo; in tako sta sklenila tudi oče in mati naših malih junakov, da pojedeta prav sama za kakih osem do štirinajst dni k neki prijateljici, ki ju je bila ljubeznivo povabila, da se tudi onadva enkrat pošteno odpočijeta.

Pisatelj g. uredniku: Ker sta se moja dva mala, kadar sem jima pripovedoval iz gori omenjene Habbertonove knjige — časih tako, časih malo drugače; časih manj, časih tudi več — tako iz srca smejala, mi je prišlo zdaj na um, da bi poizkusil spraviti v dobro voljo tudi druge naše malčke. In ko mi je to edini namen, si pridržujem tudi vso svobodo, kako in koliko se poslužim izvirnika.

Ali dobro mamico, gospo Heleno, je le nekoliko skrbelo, kaj bo ta čas z njenima malima ljubljencema, če bi ju prepustila sama služabnikom. Graščina, ki so na njej živeli, je bila velika, vrt okrog nje silno razsežen — Bog ve, ali bi sicer zvesta služkinja ipak ne pustila otrok za kak hip izpred oči, pa bi mala dva napravila kako le preveliko norčavost ali si celo kaj hudega storila.

V teh skrbeh se je hipoma spomnila, da ji je nedavno pisal njen brat Henrik — ali po domače ujec Haro, kakor ga bomo imenovali tudi mi — 27 let stari, imoviti trgovec v bližnjem mestu, da si misli napraviti kakih štirinajst dni počitnic in pogledati malo po svetu. Toda kaj se bo klatil okrog, si je mislila gospa Helena — mesto je mestu podobno, in mesta mora biti vendar že sit. In da bi bilo bolje, če bi prišel ta čas malo ven na deželo, na ta krasni zrak, kjer se res okrepi in odpočije. Vedela je, kako ljuhi cvetice, in njih vrt je bil poln najlepših. Znano ji je bilo, kako rad čita dobre knjige — njen mož jih ima cele predale; ali pa naj jih vzame s seboj iz mesta, kakršnih in kolikor si mu jih le srce poželi. Tu se bo izprehajal po vrtu in čital, zraven bo še malo na otroka pazil, da se kaj ne zgodi.

Tako je bratu tudi pisala. In glejte — gospod Haro je to povabilo z največjim veseljem sprejel. Kot samec ni bil sicer vajen otrok in prav bal se je, da ne bo znal z njimi ravnati; toda sestra, gospa Helena, ga je ljubeznivo pomirila, češ, da sta mala dva prava angelčka in da mu bosta samo veselje delala, prav gotovo pa nobenih sitnosti in skrbi.

Ah, ljubčki moji, je pač tako na svetu, da vas zlato materino srce vidi še veliko lepše, nego ste v resnici. In zato vedite, da je pogostoma treba, da svojega g. učitelja ali drugega prijatelja vsaj tako poslušate, če vas pouči ali posvari. Zakaj oni vas vidijo take, kakršni ste!

Pa saj boste kmalu sami spoznali, ali sta bila Bob in Tedi res taka angelčka, kakor je mislila njuna mamica. Zakaj medtem, ko smo to pripovedovali, sta se mama in papa že odpeljala, ujec Haro pa sedi baš v vlaku, ki leti proti graščini, kjer ga mala nečaka že težko pričakujeta. Tako si on vsaj misli. In se veseli, kako se bo z njima lepo pogovarjal in igral, kadar bo naveličan čitanja.

Ali če bi bilo šlo po njegovem, če bi bil v teh par dneh res prišel do tega, da bi bil prečital ves ta kovčeg knjig, ki je zdaj ležal poleg njega v železniškem vozu, potem bi bila mala dva imela malo ali nič od ljubega svojega ujčka. No, videli bomo vse lepo po vrsti, kako sta ga najprej sprejela in pozdravila, potem mu pa vseh teh deset dni delala samo veselje, kadar ga ni bilo ravno volja, da čita...

I. poglavje.

UJEC HARO PADE MED RAZBOJNIKE.

Ko je stopil ujec Haro pred železniško postajo, mu je bilo skoro žal, da ni sporočil ure, kdaj pride. Poslali bi bili iz graščine lep voz ponj; tako

pa je videl čakati tam same nemarne in umazane koleslje in je komaj dobil enega, ki je bil vsaj za silo.

Ko je slišal stari kočijaž, da hoče tujec v graščino, si je takoj mislil, da mora biti kak bolj imeniten gospod. Priklonil se mu je zato prav do tal, mu pomagal spraviti njegove stvari v voz in je potem naglo pognal.

Ujec Haro se je zadovoljno naslonil na blazine in je z veseljem gledal v to lepo, tako dobro mu znano pokrajino, ki je ni videl že vse leto. Komaj pa sta s kočijažem zavila v prvi gozdič, je nenadoma priletela iz grmovja tik pred voz velika orehova veja.

Konja sta se splašila, in ubogi starec ju je komaj ukrotil, da nista voza prevrnila. Vmes se je silovito jezil. »To bosta že zopet onadva razbojnika! Če je kje kaj narobe, sta gotovo ta dva paglavca zraven! Saj pravim: tak oče in taka mati — kako je le mogoče, da jima je Bog poslal tako pokoro!« se je hudoval.

Gospod Haro ni niti slutil, komu pravi razjarjeni starček »razbojnika«. V tem hipu pa je že stopil prvi »razbojnik« iz grmičevja: na glavi je imel hudo potlačen slamniki z zračnim pokrovčkom na vrhu, da so štrleli izpod njega na treh krajih šopi divje razmršenih las; škornji so bili iz pristnega rumenega blata in so segali še čez kolena; srajca — kolikor je je še bilo te barve — je bila videti samo zato bela, ker so šle križemkražem čez njo debele črte in maroge iz temnordeče ilovice. Mož bi bil res strašen in popolna podoba pravega obcestnega razbojnika, da ga ni bilo samo za nekaj pedi.

Toda komaj je prišel gospod Haro iz prvega presenečenja, je obstal že pred drugim. Grmičevje se je še enkrat odprlo, in s pravim indijanskim krikom se je zagnal na cesto tik pred konje drugi »razbojnik«, nič manj zamazan in raztrgan, le da ga je bilo še polovica manj od prvega. Ta je pripadal očitvidno res indijanskemu plemenu; zakaj rdeče ilovice ni imel samo na srajci, nego imel jo je tudi po obrazu.

No, če je res, da je le v slogi moč, se teh dveh strašnih »razbojnikov« ni bilo treba preveč bati. Zakaj bila sta brezdvomno sprta med seboj. Indijanec je tovariša tako srdito gledal in s tako velikim glasom vpil: »Kje mas moja košo, kje mas moja košo?« — da se je večji preplašeno umikal pred njim in mu venomer zatrjeval, da on nima njegove kose. No, Indijanec se s tem ni zadovoljil. Z odločnostjo, lastno njegovemu plemenu, je zgrabil »bledokožca« za srajco, potegnil samo enkrat in — nikdar več je ne bo treba prati; zakaj zdaj je bila res samo še cunjja. Očitvidno se je večji tolike odločnosti ipak ustrašil, zakaj zdaj je pokazal onemu orehovo vejo, ki je bila ravno pod konjskimi kopiti, in je rekel: »Tam je tvoja kosa! Ali je ne vidiš sam?«

»Aha, to je torej — kosa!« je spoznal zdaj tudi gospod Haro. Ali to bi ga še ne bilo tako pretreslo; hujše je bilo, da se mu je zdaj zazdelo še nekaj: da bosta ta dva razbojnika najbrže njegova nečaka — angel Bob in angel Tedi...

Odon in Alda čitata povest o Bobu in Tediju

Ali verjeti le še ni prav mogel. Zato je vprašal še kočijaža: »Ali nista to graščinska otroka?«

»I, seveda!« je potrdil kočijaž. »To sta tista dva cigana, ki...«

»Torej res!« ga je prekinil gospod Haro. »Moja dva nečaka!«

Kočijaž je ves zardel. »Nečaka? Jej, gospod, tega pa nisem vedel... No, kaj se hoče — otroci so otroci — potrpeti je treba z njimi!« se je v zadregi opravičeval.

»Nič se ne opravičujte!« ga je tolažil gospod Haro. »Saj sta res prava dva razbojnika! Le pogledjte ju! Bob! Tedi! Kaj me ne poznata, da se še vedno tako dereta?« je strogo zaklical otrokoma.

Zdaj šele sta se oba hkratu obrnila sem. Za hip sta ga oba debelo gledala. Hipoma pa je udaril Bob z obema ročicama pred se in je veselo vzkljikal: »I, saj si res ti, ujec Haro! Kaj si nama prinesel?«

»Ho — ho, tic Hajo! Kaj ši nama panešu?« se je oglasil takoj za njim tudi Tedi. Malček še ni mogel izgovoriti besede ujec in si je pomagal s »stricem«, ki ga je pa tudi po svoje prikrojil.

»Kaj sem vama prinesel? Kaj je to prvo vprašanje, ko se zagleda svojega ujca? Vsakemu po eno dolgo šibo sem prinesel, to je za vaju! Alo, spravita se na voz, da gremo naprej!« je zaukazal ujec, navidezno hud.

»Tedi, Tedi!« je kričal Bob, kakor da je brat vsaj uro daleč proč. »Ujec Haro naju pelje na izprehod. — Hiti, hiti, Tedi!«

»Naju pelje na špehd! Ho — ho!« je odgovarjal Tedi iz daljave in se je že kobacal na voz.

Ujec Haro je silno gledal na snago. Bil je, kakor se reče, vedno »iz škatlice« in ni trpel madeža na rokah ali praška na suknji. Zato se je prestrašen umaknil, ko je videl, da sta gospoda nečaka še bolj blatna, nego je bilo videti od daleč. No, v hipu sta mu bila vsak na enem kolenu in drsala s svojo strašno obutvijo po njegovih hlačah. Zdaj sta se oba hipoma spomnila, da »ljubega ujca«, oziroma »tica« še nista poljubila, in preden se je zavedel, sta mu bila s svojima črnima ročicama že po licih, po ovratniku, po srajci, po suknji. Napravil je še en poizkus, da se ju reši; no, pri tem se je zadel ob Bobovo roko, da mu je padel trdi klobuk z glave in odletel še po sreči na dno kočije. Ker je bila največja nevarnost, da pade klobuk na cesto, je skočil Bob krepko nanj; Tedi pa se je zbal, da se »tic pehad!«, in mu je zaril obe ročici v lase, da so bili takoj kuštravi kakor njegovi.

Tako je bil v eni sami minuti ubogi elegantni ujec prav tak, kakor njegova čestita nečaka. In Tedi mu je to z velikim veseljem tudi razodel. »Ho — ho, tic Hajo tudi mažan!« je pokazal Bobu.

»Da, zdaj smo vsi enaki pujski!« je pritrdil ujec Haro, vdan v božjo voljo. »Zdaj se nam vsaj ni treba drug drugega sramovati! Jako lepa družinica, hvala Bogu! Ampak, čujte vi, kočijaž, spustite streho čez nas, da nas vsaj ne bo videti!« je ukazal.

Kočijaž se je veselo zasmel, kakor da privošči, naj še kdo drugi — posebno lastni ujec — občuti, kaj sta graščinska razbojnika, in je počasi potegnil streho čez nesrečne goste svojega koleslja.

To se pravi, nesrečnega se je počutil samo ubogi ujec. »In da bi bila nesreča popolna, bi bilo treba samo še, da bi se nam zdaj pripeljala nasproti gospodična Silvija!« si je mislil sam pri sebi. Gospod Haro se je bil namreč spoznal s to gospodično, ki je stanovala v lepi vili blizu graščine, že lansko leto; in kar je poznal deklet, nobene bi ne bil tako rad imel za ženo. To ste pa gotovo opazili tudi že vi, otroci, če imate kako veliko sestro ali prijateljico, da se mlad moški, ki bi jo rad dobil za ženo, posebno trudi, kako bi se ji z lepim vedenjem in čedno opravo boljbolj prikupil. In zdaj si mislite, da bi našega ubogega ujca zagledala gospodična Silvija takega, kakršnega sta ga napravila njegova preljubezniva nečaka!

»Ne, tako neusmiljen Bog ne bo z mano!« se je potolažil in se je ozrl na ta dva hudodelca, da bi videl, kaj neki tako stiskata na srce. No, opazil ni nič drugega nego dvoje strašno umazanih namiznih prticev, od katerih je bil vsak na dveh mestih na sredi zavozlan.

»Zakaj nosita pa ti dve cunji s seboj?« je vprašal Boba.

»To niso cunje, to sta najini zlati punčki!« je poučil ujca mali modrijan.

»To sta — punčki?« se je začudil ujec. »Zakaj vama mama pa ne kupi dveh pravih punčk? Če bi bil jaz vedel, bi ju bil vama jaz prinesel!«

»Tistih kupljenih ne marava! Te so lepše! Moja ima rjave oči, Tedijska pa črne. Moja se kliče Marija, Tedijska pa Marka. Saj veš, ne? Marija in Marka, ki sta Jezusu postregli?«

»Marka? Hočeš menda reči Marta?« ga je popravil ujec.

»Da, Marka, saj pravim!«

»Take so jepshe! Kупenih ne majava!« se je oglasil šele zdaj gospod Tedi — kakor jek od daljne gore. Hipoma pa se je zagledal v ujčevo verižico in je rekel: »Ti, tic, ješ bi jad vidu tojo pike-pike!«

Ujec je izvlekel svojo dragoceno uro in je pokazal obema jezdecema na svojih kolenih, kako se obračajo kazalci.

»Ješ bi jad vidu koješa bjačat!« je omenil Tedi jako pohlevno.

»Kaj hoče?« je vprašal ujec Boba, ker še ni razumel indijanskega jezika.

»Kolesa obračati bi rad videl Tedi,« je pojasnil učeni veščak in je pristavil: »Tudi jaz!«

»Kolesa obračati ni pravilno! Drugič reci: Tedi bi rad videl, kako se kolesa obračajo,« ga je poučil ujec.

»Papa pravi: kolesa obračati!« je izjavil Bob s čudovito mirnim, a trdnim glasom.

»Papa pjava: koješa bjačati!« je potrdil jek.

Ujca je pogrelo. »In tudi, če bi govoril papa tako, jaz pravim, da ni pravilno!« je rekel jezno. Takoj pa se je popravil. »Sicer pa govori papa jako pravilno in ne dela takih pogreškov!«

»Papa sploh ne dela pogreškov! Papa pravi: kolesa obračati!« je menil Bob in je gledal tja ven čez polje, kakor da pripoveduje to tam nekje nekemu.

»Bob!« se je razsrdil ujec. »Jaz te bom!«

»Ješ jad vidu koješa bjačat!« je ponovil Tedi svojo prošnjo, a že v veliko bolj odločni obliki.

»Ne,« se je otresel ujec. »Prvič ne zaslužita, ker imata tako dolge jezike. Drugič se pa tako drage ure ne sme odpirati na cesti, ker pride lahko prah noter in je je potem konec!«

»Ješ jad vidu koješa bjačat!« je pokazal Tedi, kako dobro razume in upošteva uјčeve pametne razloge.

»Ne!« je zavpil ujec srdito in vtaknil uro kratkomalo v žep.

Hipoma se je začela Tediјeva spodnja ustnica strahovito tresti, se premikati ven in noter, gorenja se je pred njo preplašena vrgla sunkoma navzgor, lica so se bolj in bolj napejnala . . . In zdaj: »U — u — u — au — u — u . . . Koješa bjačat, koješa bjačat . . .« je šlo čez polje, da se še voza ni več slišalo.

»Tiho, Tedi! Ali boš tiho! Takoj boš tiho! Slišiš, ko prideva domov, ti vse pokažem. In tu v kovčegu imam celo škatlo velikanskih bombonov, Tedi — slišiš! Z rozolijo, bomboni z rozolijo! Tedi, za Boga, nehaj, Tedi!«

»U — u — u — u — koješa bjačat! . . .«

»O, križani Bog!« je vzdihnil ubogi ujec iz dna duše in se je sklonil niže, kakor bi hotel pogledati, kam bi zbežal. In pri tem se mu je odprla cesta daleč tja gor proti vasi. In kaj se je pomikalo tam doli na koncu bliže in bliže? Voz! In gospod Haro je poznal ta voz! . . .

»Oh!« je vzdihnil in pogledal ves obupan proti nebu.

Pridi, pomlad! . . .

*Pridi že, pomlad, k rožicam v vas
na zapuščene poljane,
da zadehtijo, da se razžaré,
z biseri vse posejane!*

*Zazeleni, oj, pisani log!
Ptički že čakajo nate,
da radovanko v nebo zapojó,
v sanje se potopé zlate . . .*

*Ptički zapojejo, cvetke vzdehté —
pomlad bo šla skoz deželo . . .
Mi pa na bojno odidemo plan,
vriskali bomo veselo!*

Josip Kralj.

IVO TROŠT:

Ob vojni.

Povest.
(Konec.)

vojaki so hiteli h kotlu s skodelicami. Rdeča vsebina je prijetno dišala naokrog — golaž s krompirjem se je širil med lačnimi došleci. Tudi Gyorgje Divó je dobil večerjo in jo slastno používal, vmes pa ni nehal hvaliti te madžarske narodne jedi, ki je raznesla madžarsko ime širom sveta, kakor slovensko — kranjske klobase. Ko je odložil žlico in vilice, je nadaljeval o sestanku s sinom. Noč je razprostirala svoja krila vedno bolj proti zahodu in se podila za solncem, hoteč ga ujeti, pa se ni dalo, marveč smehljaje se je nadaljevalo svojo pot in naslednje jutro potegnulo črno starko Noč odzadaj za ogel temnega ogrinjala, ki se je vlekle daleč za njo, hitečo še vedno za zahajajočim solncem. V vasi M. se je začinjalo najprej med vojaki na taborišču novo življenje. Rezgetali so konji in se ozirali za svojimi krmitelji, zdehali so vozniki na bornih ležiščih, se ozirali proti vzhodu in ugibali po prvih solnčnih žarkih, kakšen dan se obeta. V stolpu se je oglasil zvon, psi so lajali in petelini vladali svojo družino na dvorišču. Od ognja na travniku je zadišala kuhana kava.

Divó je bil kmalu potem pri svojem poslu. Razpostavljal je napisne table, otroci so ga pa spremljali. Pogledal je tega in onega, povprašal v čudni slovansko-madžarski mešanici, kako se zove, če je priden, če zna jahati in plavati, če igra na gosli. Seveda so se mu smejali, zakaj jahati ne zna vsak, plava pa ko žrebelj in na gosli zna, kolikor zajec na note. Veliko zanimanje za zgovornega starčka sem povečal še sam otrokom popoldne, ko sem obljubil, da jim o priliki povem dogodbo o njegovem sinu ali jo celo napišem za »Zvonček«, kjer jo bodo čitali še drugod po svetu.

To sem razložil tudi Divótu. Ni mi verjel, a dobro se mu je zdelo, jako dobro, da bodo poznali njegovega sina tudi na lepi slovenski zemlji slovenski otroci.

Otrokom in meni se je ljubko smejal v zahvalo.

Ko je tretje jutro potem potegnulo solnce odzadaj svojo preganjalko za ogrinjalo, so odhajali vojaki iz vasi M. s trenom tiho, mirno, kakor so došli tiho in mirno. Prah se je dvigal, koder so se pomikali, in po kavi je dišalo. Z njimi je odrinil tudi slikar napisov G. Divó. Odhajal je veselo, z nado v srcu, da se kmalu zopet sestane s sinom. Prejšnji večer mi je zapupal, da ga več ne veseli sedanje življenje. Na najbližji postaji prijavi nad-

zorujočemu zdravniku, da njegova starost ne zmaga več velikih naporov na brezkončnem potovanju. Naj ga odpuste domov v osamelo kočo ob Körösu, kjer bo čakal, da se vrne sin.

Kakor otrok se je razveselil ob misli, da bo zopet videl svojo bogato in ponosno ogrsko domovino. Tlesknil je z rokama, kakor da jo že gleda.

Segla sva si v roke. Srčno je obžaloval starček, da se ne bom mogel z njim in sinom veseliti poslednjega, stalnega sestanka v njegovi domovini.

»Ali pa veste zagotovo, da se vrne vaš Žorže?« vprašam in pogledam možu zaupno v oko.

»Ne vem — —« vzdihne, in v očesu mu zablesti solza. Tedaj ga potolažim:

»Če se ne vrne in pade slavno za vašo, za našo domovino — za Avstro-Ogrsko — za našega cesarja in kralja, bo to zanj še bolj častno, nego da ga pozna naša mladina in slovenski svet, zakaj njegovo ime ostane zapisano z zlatimi črkami v zlati knjigi med imeni onih stotisočev, ki so največ žrtvovali za dom in vladarja — vse: kri in življenje! Slava, stokrat slava našim junakom širne države! Eljen! Živio!«

»Res, prav zares!« mi je pritrdil. Govoriti ni mogel zaradi misli na sina, na njegov povratek, na smrt. Kdo more uganiti?

Ločila sva se. Obljubil mi je iz domovine — razglednico. Nikoli je nisem pričakoval in kmalu zabil tudi obljubo. Štirinajsti dan res pride z mnogimi, premmogimi pozdravi in pristavkom: Sina še ni, ni! Vaš G. Divó!

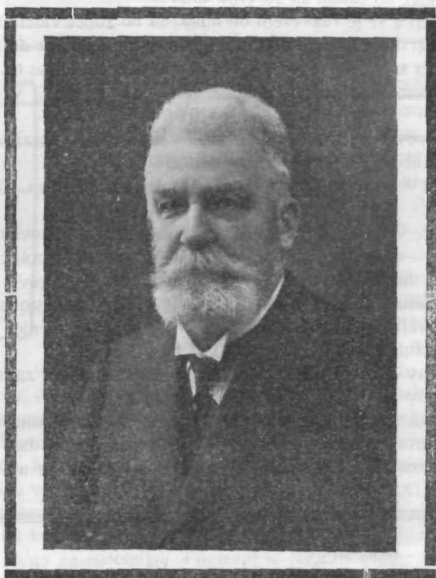
Zimska slika.

Izza belih gor je vstala
zarja zlata in potresla
bisere po snežnem polju,
po ledenih svečkah v gozdu.

Zažgoleli ptički v vejah
kot ob pomladanskem jutru...
Iz zasneženih se kočic
vsula družba je mladine.

Po poljanah, po gozdovih —
kot ob pomladanskem jutru
roj čebel po nežnem cvetju —
deca se je razpršila.

Borisov.

Šolski svetnik Luka Lavtar,
profesor na mariborskem učiteljišču, znamenit slovenski šolnik,
umrl v Mariboru.

FR. ROJEC:

Tončkove sanje in Miklavžev večer.

Mladinska dvodejanjka za manjše odre.

Osebe: Sv. Miklavž. Angel. Prvi, drugi parkelj. Tonček, siromašen vaški deček. Njegova stara mati. Peter, njegov oče. Gospa. Malka, njena hčerka.

Sluga Hruška. Pavle.

Prvo dejanje.

(Konec.)

Babica

(dvigne glavo in posluša. — Ta hip se odzunaj zasliši glas drobnega zvončka, ropotanje in žvenketanje verige, rjojenje parkljev ter kričanje, smeh in vrvenje otrok. Ta glasna družba se približa od desne, gre mimo za ozadjem in se oddalji na levo.)

Babica

(medtem govori.)

Čuj, zvonček se odzunaj sliši,
Miklavž se približuje hiši!

Tonček

(pozoren, govori za njo.)

Z verigo parkelj ropota
ter rjove, hrope, kar se da!

Babica.

Za njim pa zbor otrok pritiska,
kriči, se smeje, glasno vriska!

Tonček.

V »Družinski dom« gredo sedaj;
oj, zbogom, sveti Nikolaj!

Babica.

Ti pa se sleci, lezi k peči
in sanjaj o nebeški sreči!

Pavle

(plane zasopel v sobo. V roki drži kosmat rep, ki ga je ravnokar izdrl parklju, ga pokaže Tončku in se smeje.)

Glej, Tonček, meni kosmatin
pa rep svoj dal je za spomin!
To res bo imenitna stvar,
prodal jo bom za drag denar!

Babica

(vstane izza zapečka, stopi na klop in gre po njej do vogala peči, da bi bolje videla.)

Ti rep si parklju sam izpulil,
kaj, če bi za teboj pritulil?!

Tonček

(prestrašen.)

Gorjé nam vsem, če pride k nam;
oh, Pavle, beži kam drugam!

Pavle.

Če pride, tebe pustil bode,
a jaz kosmate se prismode
nič ne bojim, čeprav me zveže;
na kose menda me ne zreže!

Babica.

Nič, Tonček, parklja se ne boj,
ti priden si, jaz sem s teboj!

(V tem trenutku zunaj pred vratni zaropoče veriga, začuje se tuleč glas, in v sobo planeta dva parklja. Prvi je črn, brez repa, ima majhna rožička nad čelom, a v roki vile. Drugi je rjav, ima rep, velika volovska rogova na glavi, v rokah verigo in na hrbtu koš z zvezanim dečkom. Tonček se boječe pomakne proti vogalu in stisne k babici, ki počene na klopi in mu položi roko na ramo.)

Prvi parkelj

(postoji sredi sobe in pokaže na Pavleta.)
Tu mladi naš je hudodelec,
brž z njim od tod v žvepleni vrelec!

Drugi parkelj

(hitro vrže verigo na Pavleta in jo ovije okrog njega.)

Ga že držim, zdaj z njim v naš dom,
kjer ga na ražnju pekel bom!

(Obrne se in vleče Pavleta iz sobe.)

Prvi parkelj

(se obrne in odhiti ven. — Vrata se zapro sama čez nekaj časa.)

Tonček

(se oddahne in spet pomakne na svoj prostor.)

Kaj res bo rjavec Pavla cvrl,
ker črnežu je rep izdrl?

Babica

(stopi s klopi na tla, gre k vratom in jih zaklene. Nato se vrne k peči.)

Sedaj še nima te oblasti,
da vzel življenje bi komú;
če pa poredneža zmikasti,
to morda vseč je še Bogú!

Tonček.

Zdaj pa se nič več ne bojim,
kar precej ležem in zaspim!

(Izvleče vrečo, napolnjeno z ličkanjem, izpod klopi in jo poravna po klopi ob peči. Potem sleče suknjico, jo zgane, položi za zglavje in leže.)

Babica

(gre v čumnato, prinese od tam odejo in odene Tončka.)

In v spanju naj te angel tvoj
ponese gor v nebo nocoj!

(Zdaj se posveti, in iz nebes priplava krilati angel v beli obleki in prepasan z zelenim trakom ter se nagne čez mizo k spečemu Tončku. Ta v spanju dvigne roke proti angelu, sede in se ga oklene z rokami. Angel se dvigne s Tončkom v naročju in izgine z njim v višavi. Na posteljici pri peči se zopet vidi speča Tončkova glava izpod odeje kakor prej.)

Babica

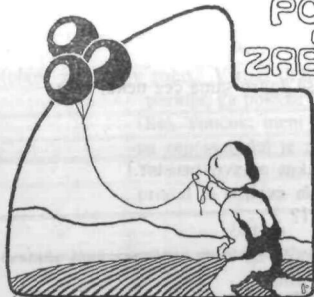
(kleči pri peči in moli svojo večerno molitev.)

O, Bog, Ti nama mir svoj daj,
po smrti pa svoj sveti raj!

Zagrinjalo pade.

POUK IN ZABAVA

Obelisk.

Priobčil Engelbert Franchetti.

a	a	a	a	a
a	a	b	c	d
d	e	e	i	i
j	j	j	k	k
k	k	k	k	l
l	l	m	m	n
n	n	n	n	o
o	o	o	o	o
p	r	r	s	s
u	u	u	v	z

Besede značijo:

1. ime poljskega delavca;
2. del sveta;
3. moško krstno ime;
4. trg na Kranjskem;
5. mesto v Avstriji;
6. del ptičje glave;
7. pijačo;
8. reko v Avstriji;
9. posodo;
10. denar.

Po sredi navzdol beri ime slovenskega pesnika!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev besedne uganke v 2. številki.

Pot — top.

Prav so jo rešili: Janez Sajč, nadučitelj v p., posestnik itd. v Št. Jerneju na Dolenjskem; Gojmir Jelenc, dijak II. a razr. na c. kr. I. drž. gimn. v Ljubljani; Julij Mazelle, dijak II. b razr. na c. kr. realki v Ljubljani; Milan Mazelle, učenec IV. razr. na I. m. d. lj. šoli v Ljubljani; Janko Traun, dijak IV. a razr. na c. kr. I. državni gimn. v Ljubljani; Albin Damjan-Michler, učenec IV. razr. v Ljubljani; Tilka in Božena Jelenc v Kandiji pri Rudolfovem; Marija in Jakica Ganglovi; Tatjana, Ksenija in Drago Lapaine, vsi v Idriji; Emil, Jožefa in Vidka Hreščak v Ilirski Bistrici; Milica in Anica Valenčič v Trnovem; Engelbert Franchetti, dijak v Ljubljani; Boris in Silva Exel v Vojniku pri Celju; Mitica Koželj, učenka IV. razreda v Sevnici; Mitri Skok, učenec II. razr. v Domžalah; Stanko Kosi, dijak I. gimn. razr. v Celju; Maks Farkaš, dijak II. b gimn. razr. v Mariboru; Dušan Šeber, dijak I. b razr. na II. c. kr. drž. gimnaziji v Ljubljani; Bohanec Franc, Marke in Ludvik Slavič, Jauševac Ludvik, Heric Ludvik, Filipič Franc, Razlag Janez, Novak Ivan, Kolarič France, Kralj Jože, Skuhala Jakob, Kolar Jože, Žnidarič Jože, Breščak Ladislav in Matevž Prelog, učenci VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Božidar Černež, učenec v Grižah; Slavoj Jenko, učenec v Trnovem na Kranjskem; Marija Topolnik, Terezija Čuk, Ottilija in Jozefa Ostric, Jozefa Klemenčič, učenke pri Sv. Križu na Murskem polju; Teodor Kovačič, učenec v Radovljici; Marijana Režabek v Konjicah; Binče Zakotnik, učenec v Postojni; Alojzij Babič, Ivan Vrabl, Anton Robinščak, Viktor Kralj, Antonija Škrjanec, Terezija Lipovec, Marija Magdič, Vlasta Tomažič, Terezija Jesenik, Ivana Šijanec, učenci in učenke na Stari cesti; Elika Herzog, učenka pri Sv. Križu na Murskem polju; Karel Kocmut in Edvard Kocbek, učenca pri Sv. Jurju ob Ščavnici; Franc Matek, dijak v Celju.

Velecenjeni gospod urednik!

Ko je prišla 11. številka „Zvončka“, nam je naš g. nadučitelj v sredo popoldne narisal iz njega „Bojni meč“ ter nam naročil, naj ga čez četrtek rešimo. Uganka nam je bila nova in zdela se nam je tako težka, da nismo mislili, da bi jo rešili. Doma pa, ko smo začeli iskati črke in besede, se je začela kar sama razvozljavati. Ko smo našli ime našega znanca iz šolskih zapiskov o vojni, generala Svetozara Boroovića, je pa šlo. O, in kakšno veselje je tako delo! Naj nam le prinese „Zvonček“ še večkrat takih lepih ugank, g. nadučitelj nam je že obljubil, da jih bomo reševali še večkrat.

Lepo Vas pozdravljamo!

(Imena učencev in učenk ljudske šole v Letušu so priobčena med rešilci v 12. številki lanskega letnika.)

Odgovor:

Ljubi moji!

Upam, da bo še večkrat mogoče „Zvončku“ ustreči Vaši želji. Zato se obračam do njegovih vrlih sodrušnikov, naj ne prezro Vaše prošnje!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Moj bratec je že dve leti naročen na „Zvonček“, in jaz čitam večkrat, kako Vam pišejo drugi otroci. Tukaj slišimo grmenje topov, pa nas nič ne straši, ker smo se že privadili. Italijana se ne bojimo. V šoli se učimo slovensko in italijansko, ali jaz sem in ostanem vedno Slovenec.

Ako ste zadovoljni, Vam še kaj pišem.

Pozdrav!

Danilo Gruntar,

učenec III. raz. v Bazovici pri Trstu.

Odgovor:

Ljubi Danilo!

Take besede rad čujem: Ta in ta je že dve leti naročnik „Zvončkov“! Ko bi bilo le 2000 takih slovenskih dečkov — to bi se

potem „Zvončku“ dobro godilo! In lahko bi bil potem dvakrat lepši, nego je sedaj. — Da, lahko se učiš kateregakoli jezika, saj Ti more to samo koristiti, a vedno moraš ostati zvest svojemu narodu! — Čim večkrat se oglasiš, tem ljubše mi bo

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem čitala, da prejimate od slovenske mladine pisma. Zato tudi pošiljam svoje pismo, ki je prvo. V šolo hodim rada. Stara sem 11 let. Hodim v Franc Jožefovo šolo v Ljutomer. Zdaj pridem v V. raz. I. oddelek. Izpričevalo imam prav dobro. V šolo hodim prav rada. Najrajša se učim: računstvo, nemško in zemljepis. Sedaj skoraj pride sv. Miklavž.

Prosim, gospod Doropoljski, oprostite, ker ne znam kaj več pisati.

Terezija Dolamičeva,

učenka V. raz. I. od. v Ljutomeru.

Odgovor:

Ljuba Terezija!

Medtem je sv. Miklavž že obiskal svoje prijatelje. Ali je potkal tudi na Tvoja vrata? In ali je prišel polnih rok? No, glej, sedaj imaš zopet dovolj gradiva, da mi lahko napišeš novo pismo!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že tretje leto sem naročnik „Zvončka“, pa Vam še nikoli nisem pisal. Zato pa danes par vrstic. Star sem 8 let in obiskujem drugi razred, drugi oddelek. V šolo hodim jako rad. Tudi klavirja se že učim. Sedaj bom pa težko čakal na Vaš odgovor.

Prav lepo Vas pozdravlja

Ludvik Plavšak,

učenec v Št. Jurju ob Taboru.

Odgovor:

Ljubi Ludvik!

Veseli me, da si se ojunačil in stopil v krog mojih dopisnikov! Pogum velja — ta šele napravi pravega moža! — Prav je, da se učiš igranja na klavir. Dostikrat Ti bo hodilo to znanje prav tako v veseljih, kakor žalostnih urah. Saj skoro ni lepše zabave in lepšega razvedrila, nego je glasba.

Listnica uredništva.

Zaradi tesnega prostora smo morali danes, žal, izpustiti nadaljevanje zanimivega spisa strica Pavla „Z delom se učimo!“ Nadaljujemo prihodnjič. Prosimo potrpljenja!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se po tolikem času zopet zglasim. Imeli smo jako lepo zimo, da vsak dan lahko hodim v šolo. Vkljub temu je jako žalostno, ker mi je vsegamogočni Bog poklical mojo ljubljeno mamico k večnemu počitku. Z bratcem Milkom jo jako pogrešava.

S spoštovanjem Vas pozdravjam vdani

Stanko Mencinger,
učenec v Boji. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Prav od srca pomilujem Tebe in Tvojega brata Milka, da sta tako zgodaj izgubila ljubljeno, edino mamico! Sprejmita moje iskreno sočuvstvovanje ob tej nenadomestni izgubi! Bodita vedno dobra, blaga in poštena — tako bosta najlepše častila spomin svoje pokojne matere!

Vaše blagorodje!

Prosim Vas, gospod Doropoljski, da mi pošiljate „Zvonček“ vsak mesec. Vam bom jako hvaležen, ako mi napravite to uslugo. Denar Vam pošljem takoj!

S spoštovanjem!

Stanislav Mrak,
učenec, Sp. Šiška št. 233 pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljub. Stanislav!

Tako pismo me prav veseli! Gospod „Zvončkov“ upravnik gotovo takoj ustreže Tvojemu naročilu. Naročnino pa pošlji po poštni položnici, ki bo Tvojemu „Zvončku“ priložena. Želim iskreno, da bi se dobilo mnogo slovenskih učencev — Tebi enakih!

Ogli Geržinovi v Trstu: Lepa hvala za pozdrave od Tvoje mame! — Kar pišeš o onem sirovežu, pa ne kaže objavljati v koticu. Piši mi kaj drugega! Naslov: Uredništvo „Zvončka“ (za g. Doropoljskega) v Idriji.

Ljubite domovino!

Pozdrav slovenskega
učitelja z bojnega
polja!